

Bayla Kribal

Prohlídka bez průvodce Unguided Tour

Nikdy jsem se nepřiznala tak rychle. Podívám se na tebe a hrouším se pod tíží přiznání. Forma upřímnosti, která patří jen písni. Chci zničit všechno, aniž bych někomu ublížila. Ale ničení je obtížné; je tak obtížné jako tvoření. Pokuta za trhání písečných lilií je 244 315 TL. Jsem nedbale opatrná, dělám nesprávné pohyby ve správném pořadí a správné pohyby ve špatném pořadí.

Tehdy se nic nenechávalo nevyslovené, nezlomené. Ale teď vedu vůz jiného života. Ničení je tak obtížné jako tvoření.

Proč žebraři v tomto městě žebrají s hlavou sklopenou a zadkem vzhůru, jako by byli v prostraci? Co je tak hanebného? Chci je všechny obejmout, jen abych jim řekla, aby se nestyděli.

Mezi rozením a zabíjením, tvořením a ničením, je tenký kyvadlový pohyb mezi mýma nohama; když se otočím, zamotá mi nohy, takže stojím na místě, neschopná obejmout žebračky, ani vykročit vlevo do kavárny, ani vpravo do Alchymistického muzea. Stojím přímo uprostřed skloněných žebřáků, astronomického orloje a pronikavých ostrých zvuků vycházejících z katedrály, not nasekaných na dvakrát.

Všiml sis vůbec, že jsem tu byla?

Zůstávám dlouho vzhůru tady na náměstí. Turisté přicházejí a odcházejí. Historie se přepisuje v ústech průvodce městem. Jsem tady jen proto, abych tě viděla přijít. Až se hodina naplní, odejdu. Jakmile vyjde slunce, nechám své světlo. Nechávám ti ráno, protože jsme nikdy žádné společně nesdíleli. Rozlévám rosu, přijímám ráno, kolébám se skrz zrnitý, bezstinný vzduch.

Všiml sis vůbec, že jsem tu byla?

Jsmo k sobě připoutáni dlouhými neviditelnými vlákny, ztlumenými, vyčerpanými, žilou trvajícím nerostu plynoucího pod mýma nohama, ještě neobjevenou. Alchymie. Muzeum. Je tam? Mohla jsem se naučit, jak proměnit své srdce ve slovo, vyslovené.

Fresky. Potlesk. Dužina. Bach z katedrály. Moudrost nebo extáze. Malé kroky mezi kopem a baletem.

Když držíš touhu pod jazykem příliš dlouho, změní se na krevní sraženinu přesně sedm milimetrů silnou. Ničení stojí přesně 244 315 TL. Šílenství chutná přesně jako rezavé zábradlí balkonu z tvého dětství.

Jsem zařazena do prohlídky s průvodcem, znovu indexována do normálnosti. Hrají roli v tvorbě historie, byť jen jako ucho. Císařský edikt zahajuje krvavé století: popravy těch, kdo trhají lilie v zahradě dvora, prodej žebřáků do cizích zemí a ponechání odsouzených, aby se udusili vlastními krevními sraženinami.

I've never confessed this fast. I look at you and I am doubled over in confession. A form of honesty peculiar only to songs. I want to destroy everything without hurting anyone. But destruction is difficult; it is as difficult as creation. The penalty for picking sand lilies is 244,315 TL. I'm carelessly careful, making wrong moves in the right order and right moves in the wrong order.

Back then, things weren't left unsaid, unbroken, unsqueezed, untethered. But now, I lead the carriage of another life. Destruction is as difficult as creation.

Why do the beggars in this city beg with their faces down and backsides up, as if in prostration? What is there to be so ashamed of? I want to embrace them all, just to tell them not to be ashamed.

Between giving birth and killing, creating and destroying, there's a thin pendulum swinging between my legs; if I turn around, it will entangle my feet, so I stand still, unable to embrace the beggars, nor step left to enter a cafe, nor step right to head to the Alchemy Museum. I stand right in the middle of the face-down beggars, the astronomical clock, and the piercingly sharp sounds coming out of a cathedral, notes minced twice.

Did you notice I'd been here at all?

I stay up late here in the city square. Tourists come and go. History is rewritten in the mouths of a city tour guide. I am here, just to see you come in. Till an hour is spent. I take my leave. As the sun comes up, I leave my light. I leave the morning to you, as we've never shared one. I spill the dew, take the morn, wobble through the granular, shadowless air.

Did you notice I'd been here at all?

We are bound to each other, with long invisible threads, muted, exhausted, a vein of abiding mineral flowing under my feet, not discovered yet. The alchemy. The museum. Is it there? I could have learned how to turn my heart into a word, outspoken.

Frescos. Applause. Pulp. Bach from the cathedral. Wisdom or ecstasy. Small steps between a kick and ballet.

If you hold your desire under your tongue for so long, it turns into a blood clot exactly seven millimeters thick. Destruction costs exactly 244,315 TL. Insanity tastes exactly like a rusty balcony railing from your childhood.

I'm herded into a guided tour, indexed back into normalcy. I play a part in history-making, albeit as an ear. An imperial edict inaugurates a bloody century: executing those who pick

lilies in the court garden, selling beggars to foreign lands, and leaving the condemned to choke on their own blood clots.

